

LUND UNIVERSITY

Tegnér och Agardh

Om två lärdomsgiganter i idealismens tidevarv

Tersmeden, Fredrik

2016

Document Version:

Förlagets slutgiltiga version

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Tersmeden, F. (2016, maj 27). Tegnér och Agardh: Om två lärdomsgiganter i idealismens tidevarv. Lunds universitet, Akademiintendenturen.

Total number of authors:

1

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

Med början i december detta år inleder Lunds universitet firandet av sitt 350-årsjubileum. Som en av de första manifestationerna av detta jubileum utkommer då *Lunds universitet under 350 år*, ett nyskrivet populärhistoriskt översiktsverk om vårt lärosäte. Här kommer den breda historiska teckningen att varvas med nedslag kring enskilda intressanta namn och händelser samt särskilda tematiska fördjupningar. Den kronologiska huvudtexten är författad av universitetslektorn, docent Björn Magnusson Staaf och arkivarien Fredrik Tersmeden, och en rad framstående lundaakademiker har bidragit till de särskilda temakapitlen.

Som ett smakprov ur denna kommande bok presenteras här de tre första avsnitten ur kapitlet om det tidiga 1800-talet (skrivet av Tersmeden). I fokus står här universitetets då största celebriteter: Esaias Tegnér och Carl Adolph Agardh. Särskilt Tegnér har en påtaglig koppling till dagens ceremoni, promotionen. Inte bara var han själv promotor vid promotionen 1820; nio år senare fick han också, i ordinarie prokanslers frånvaro, det särskilda uppdraget att utfärda *venia promovendi* – den formella tillåtelsen att genomföra promotionen. Vid båda tillfällena bidrog Tegnér också med nyskrivna dikter som senare blivit delar av svensk litteraturhistoria.

Tegnér och Agardh

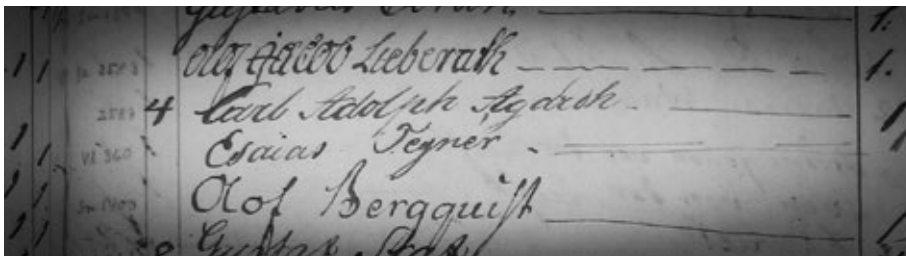
OM TVÅ LÄRDOMSGIGANTER I IDEALISMENS TIDEVARV

4 oktober – en lundensisk festdag

Den 4 oktober 1799 stod tre ynglingar inför universitetets ledning personifierad av akademisekreterare Otto Christian Wählin och det årets rector magnificus, den kände orientalisterna Matthias Norberg. Man kan tänka sig att den reslige och värtalige språkmannen gjorde stort intryck på de tre novitierna, en faderlös 17-årig värmlänning, en 14-årig köpmansson från Båstad och en 19-årig brukspatronsson från Linnés födelsesocken

Stenbrohult. Dock finns det veterligen inga bevarade ögonvittnesskildringar från tillfället, vilket likväl inte hindrar att det kan rekonstrueras med tämligen hög sannolikhet i detaljerna.

Scenen bör ha varit konsistorierummet, vilket vid denna tid ännu låg i det allt mer överfyllda Kungshuset. Det var inte minst bibliotekets tillväxt som gjort byggnaden otillräcklig. Entreprenaden för en ny, kompletterande universitetsbyggnad hade

Lunds universitets matrikel från den 4 oktober 1799 då Esaias Tegnér, Carl Adolph Agardh och Olof Bergquist skrevs in vid Lunds universitet. Den senare kom dock aldrig i närheten av den ryktbarhet som Tegnér och Agardh skulle uppnå under sin lundatid.

Esaias Tegnér och Carl Adolph Agardh porträtterade av Maria Röhl respektive L H Roos af Hjlemsäter. Tegnér är iförd en för romantikens diktare typisk klädesdetalj: en så kallad schillerkrage, uppkallad efter den tyske författaren Friedrich Schiller.

redan inletts, och ett halvår senare skulle grundstenen läggas för vad som 1801 blev universitetsadministrationens nya hem. Officiellt kallades nybygget, placerat i vinkel mot Kungshusets östgavel, Nya akademien; informellt fick det med tiden öknamnet "Kuggis". Det epitetet syftade på att det var här man riskerade att "kuggas" i de nya, mer krävande inträdesprov till universitetet som infördes från hösten 1831. Nu, 1799, var detta nålsöga ännu betydligt lättare att passera. Det var endast ett kortare muntligt förhör inför filosofiska fakultetens dekanus som krävdes. Visade man där att man besatt den kunskap "som uti Skolorna och Gymna-

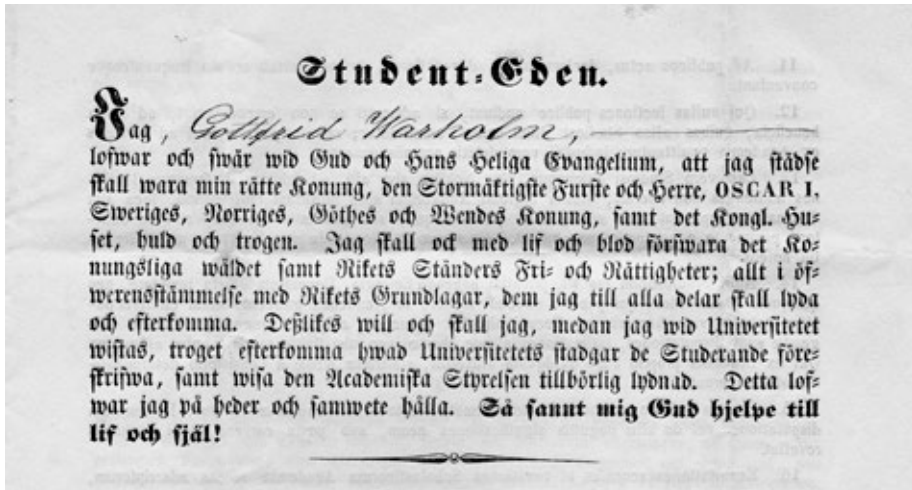
sierna plägar läras" så räckte det. Åtminstone en av våra tre ynglingar hade avlagt detta prov tidigare samma dag; troligen så även de båda andra.

Efter detta inträdesprov krävdes även ett mer symboliskt steg innan man slutligt kunde sätta sitt namn i universitetets matrikel och förklaras för akademisk medborgare, *civis academicus*. Antingen med handen på Bibeln eller med ett par fingrar placerade på universitets silverspiror – bägge bruken har använts – skulle de unga gossarna avlägga studenteden, föreskriven redan i 1666 års konstitutioner. Det var den första av många eder för en ung man som avsåg att göra

akademisk karriär eller gå i militär, prästerlig eller annan statlig tjänst. Eder som dessa började avvecklas först under 1800-talets senare hälft – studenteden var den första att tas bort (1868) – och några av dem, däribland domareden, användes ända till 1970-talet. Konkret innebar studenteden att på latin högtidligt inte bara lova att följa akademiens stadgar utan även att vara konungen trogen samt, inte minst, att alltid hålla sig till den rena evangeliska tron såsom

den definierades i en lång rad teologiska urkunder. En annan yngling som samma år genomgick motsvarande ceremoni i Uppsala skrev efteråt till sina föräldrar att ”tyvärr för första gången i mitt liv svor jag då på saker, som jag ej känner och således ej kan hålla”. Huruvida hans generationskamrater i Lund

Varje student erhöll som nyinskriven ett tryckt exemplar av studenteden samt utdrag ur de delar av universitetets konstitutioner som berörde de studerandes ”leverne och seder”.

drabbades av motsvarande ruelse vet vi inte; däremot att två av dem inom några år skulle bli väl bekanta med uppsaliensaren i fråga: Erik Gustaf Geijer.

Det anade de båda ynglingarna förstås inte då, knappast heller att de sinsemellan skulle bli livslånga vänner eller hur osedvanligt parallella deras karriärer skulle bli. Om detta skrev den ene av dem ett drygt halvsekel senare: "Vi blefwo Studenter samma dag, vi togo examen Theologicum samma termin, vi blefwo ordinarie Professorer samma år, vi gjorde wårt inträde i Consistorium på en gång, der vi sutto wid hwarandras sida, liksom i faculteten och der vi aldrig röstade olika". Han hade kunnat tillägga att de också hamnade i Svenska Akademien tillsammans och att de båda skulle sluta sina dagar som biskopar. Hade det inte varit väl förmätet att säga det själv hade han vidare kunnat påpeka att de båda – tillsammans med den nämnde Geijer – skulle komma att räknas till sin tids allra yppersta akademiska snillen och kulturpersonligheter. Själva hette de Esaias Tegnér och Carl Adolph Agardh. Ja, och så Olof Bergquist. Denne den tredje ynglingen från det berömda datumet får vi

dock redan här lämna därhän. Han slutade sina dagar som regementspastor vid Kronobergs regemente och har inte gått in i den lundensiska odödlighetens hävder.

Det har däremot datumet 4 oktober gjort. Redan 1856 – tio år efter Tegnér's död och medan Agardh ännu levde – tog den blivande latinprofessorn Albert Lysander initiativet till att Akademiska Föreningen denna dag skulle fira "Tegnér'sfest". I centrum för festligheterna stod Tegnér's då nyuppresta staty och det obligatoriska hyllningstal som ingick i ceremonin kom därför med tiden att kallas "bronstalet". Från 1868 utvecklades festdagen till att få ett vidare syfte: under namnet Hälsningsgille blev det en välkomsthälsning för alla de som – likt Tegnér och Agardh 1799 – anlänt som nya studenter innevarande läsår. Den rena Tegnér'sfesten bibehölls dock som ett delmoment under dagen. Under 1900-talet gavs den dubbla festligheten förhöjd dignitet genom att kända externa högtidstalare inbjöds. I raden märks namn som Verner von Heidenstam, Torgny Segerstedt, Fredrik Böök, Per Albin Hansson, Anders Österling och dåvarande kronprinsen Gustaf Adolf. Det särskilda talet

till Tegnér's staty avskaffades dock 1964 och efter 1970 försvann högtidstalen helt.

I vår tid är Hälsningsgillet en tillställning av helt annan karaktär som flyttats närmare den nuvarande terminsstarten i september och inte längre har någon koppling till Tegnér och den 4 oktober. Ett nytt försök att lyfta dagen i den lundensisk-akademiska kalendern gjordes på 1990-talet av det då nygrundade Lunds universitetshistoriska sällskap, men även detta har sedermera släppt försöken att regelmässigt högtidlighålla just detta bestämda datum. I dag torde datumet 4 oktober – även i Lund – troligen mest vara känt som "Kanelbullens dag".

Tegnér – kulturpersonligheten

Det var alltså Tegnér's förtjänst att 4 oktober skrevs in den lundensiska festkalendern. Men så kan Tegnér också kallas universitetets första superkändis. Förvisso hade lundaakademiker före honom kunnat vinna respekt inom sina vetenskaper, men få hade förenat detta med en bred allmän beundran, även internationellt (Tegnér översattes till både tyska och engelska). I den historik som utgavs då universitetet fyllde 200 år beskrevs

Tegnér som "den störste, som någonsin framgått ur dess leder". I vår tid när ytterst få läser fornGREKISKA (Tegnér's läroämne) och man knappast blir nationalhjärte på att skriva rimmad vers kan detta låta som överord, men en aning om hur berömd Tegnér faktiskt var får man när man beaktar att han ända borta i USA, i Bostontidningen *Daily Eagle*, vid sin död 1846 beskrevs som "en av de största poeterna". Och de orden skrevs av ingen mindre än Walt Whitman, en av USA:s mest kända skaldar.

Tegnér blev redan tidigt känd som diktare, men även hans akademiska karriär gick snabbt. Han blev docent 1803, adjunkt och vice bibliotekarie på UB 1805 samt professor 1812, 30 år gammal. I stort sett alla – kanslern, äldre professorer och jämnåriga kollegor – tycks tidigt ha bestämt sig för att hjälpa fram honom. Detta trots att Tegnér aldrig presterade någon särskilt omfattande rent vetenskaplig produktion. Men han var konstnär och "snille", och i hans tid var det goda substitut för formella akademiska meriter. "Vetenskapsmannen, skalden, konstnären, alla syfta åt ett bestämt mål – idealets", skrev Tegnér's samtida

År 1813 köpte Tegnér en fastighet i hörnet Klostergatan–Stora Gråbrödersgatan. Här bodde han och hans familj – samt en del inneboende studenter – fram till flytten till Växjö. År 1862 inköptes en mindre del av huset av en stiftelse och inreddes med hjälp av Tegnérns släktingar till någorlunda ursprungligt skick och blev Sveriges första författarmuseum. Den andra delen av huset (mot Klostergatan) revs 1878 till förmån för ett nytt hus, och där Tegnér en gång hade sitt sovrum finns numera en butik för damunderkläder. Foto: Petra Francke

levnadstecknare Achatius Kahl, och tillade att just "vetenskapsmannen och de sköna konsternas idkare" var de som lättast nådde detta höga mål.

Denna snillekult, idealism och höga värdering av konsten var uttryck för den filosofiska riktning som präglade det tidiga 1800-talets intellektuella liv – i Sverige och övriga Europa – och inte minst universitetet: romantiken. Denna rörelse, med rötter främst i Tyskland, var en reaktion mot det föregående seklets rationalism. Där den senare lyft fram förnuft och logik

betonade romantiken känsla och intuition, där 1700-talet fokuserat på materiell och praktisk nytta framhöll romantikerna det andliga, och där upplysningen hyllat utveckling dyrkade romantiken den historiska traditionen.

Tegnérns egen relation till romantikens filosofi är omstridd. Han raljerade inte sällan över dess "abstrakta spekulerande" och ironiserade gärna över den mer högstämt romantiska riktning, fosforismen, som odlades i Uppsala. Trots denna ofta skeptiska hållning – som ibland setts som ett stil-

bildande lundensiskt drag, en rot till den så kallade lundaandan – är det ingen tvekan om att Tegnér i stort delade romantikernas grundläggande idealistiska och nyhumanistiska syn på tillvaron. Hans berömda dikt *Det eviga* (1810) är inte bara en hyllning av andliga värden gentemot våldet och yttre

makt; med sin maning ”så fatta all sanning, så våga allt rätt, och bilda det sköna med glädje” lyfter den också fram romantikens högsta ideal: det rätta, det sanna, det sköna.

Med ett annat av sina verk, diktykeln *Frithiofs saga* (1820–25), gjorde Tegnér sig till företrädare för ett av den svenska

romantikens lokala drag: förhållandet av vikingatiden. Här såg romantikerna en svunnen guldålder av högre, renare och oförfälskade ideal. Vikingavurmen manifesterades i Götiska förbundet, instiftat 1811 i Stockholm med syfte att återuppväcka ”de gamle göters frihetsanda, mannamod och redliga sinne”.

— OCH DEN VILDE SKENARN, TANREN
BLID EN SEDENAM WALLAR.

Esaias Tegnér på ridtur i Lund iförd sin teologie doktorshatt. Litografi efter original av den konstnärlige studenten Johan af Kleen 1822.

Här invaldes Tegnér 1812 och skulle följas av andra lundensare som Agardh, historikern Sjöborg och fäktmästaren Ling, vilka däri-genom blandades med likasinnade akade-miker från Uppsala och med huvudstadens ämbetsmän- och officerskretsar. Genom dess tidskrift *Iduna* spreds förbundets ideal långt utanför medlemskretsen, och där publicerades först dikterna i *Frithiofs saga*.

Tegnér skrev alltså för en publik långt bortom Lunds gränser. Hans *Svea* (1812) manade svenska folket att genom fredliga insatser "inom Sveriges gräns eröfra Finland åter". Det var en kommentar till Sveriges förlust av Finland 1809, en händelse som även påverkat rikets akademiska infra-struktur. Med Åbo under rysk överhet hade de svenska universiteten gått från fyra till tre. När även Greifswald förlorades 1815 återstod bara Uppsala och Lund. Många av Tegnér's dikter bör läsas just i ljuset av Napoleonkrigens hot och omvälvningar.

Men Tegnér skrev också verk särskilt för universitetet, vilka förhöjde dess glans i en tid då ingen akademisk ceremoni var komplett utan poetisk inramning. Och även dessa, ursprungligen interna, dikter och tal

har blivit svensk litteraturhistoria, fyllda av bevingade ord. Det gäller till exempel frasen "det dunkelt sagda är det dunkelt tänkta" ur *Epilog vid Magister-Promotionen i Lund* (1820). Här manade han även de nypromo-verade att se sig som viktiga delar i ett större helt:

*Härförarn ensam vinner icke slaget,
de djupa leder vinna det åt honom.
Verldsanden verkar genom mensko-
krafter,
och af det spridda ringa, fogar han
med konstferfarna händer hop det stora.*

År 1824 kallades Tegnér till posten som biskop i Växjö. Det gör hans tid i Lund kortare än mången annan känd akademisk lundaprofil. Ändå har Tegnér som få andra blivit en symbol för staden och dess universi-tet, ständigt närvarande genom sin staty och genom gatunamn som anspelar på honom och hans diktverk. När universitetet 1946 högtidlighöll 100-årsminnet av hans död sammanfattade rektor Johannes Lindblad hur Tegnér's minne vårdats så att det passat varje epok och intressegrupps önskemål: "Man har på romantikernas vis dyrkat

honom såsom geni, såsom snillet, enastående i sitt slag, han har hyllats såsom kulturliberalismens och det politiska frisinnets representant, den humanistiska idealismen såväl som kristendomen har i honom sett sin man, han har prisats som nationalskalden framför alla andra, såsom patriot, men också som en förkämpe för skandinavismens idé, den nordiska gemenskapens tanke.”

Låt oss i sammanhanget bara inte glömma att han även var en man som föreläste, tenterade studenter, satt på konsistoriemöten, och som skämtade och diskuterade dagens frågor med sina vänner och kollegor över en punschbål. Kort sagt: att symbolen även var en lundaakademiker av kött och blod.

I direkt anslutning till den filosofiska fakultetens promotion den 22 juni 1853 invigdes Tegnérstatyn på Tegnérplatsen. Detta var ett mycket tidigt exempel på en offentlig fullstorleksstaty av en person som varken varit kunglig eller krigare, och för Lunds del var den definitivt stadens första offentliga staty alla kategorier. Foto: Petra Francke

Agardh – gränsöverskridaren

Om Tegnér är Lunds främste representant för den litterära romantiken är Agardh det för den vetenskapliga och den politiska sidan av samma idéströmning. Enligt idéhistorikern Sven-Eric Liedman är Agardh därtill en "idealtyp" för hela rörelsen: "Ingen är en bättre sinnebild för romantiken än han – alla suckande poeter må harmas däröver. Han är alltid på väg mot nya gränser att överskrida. Han är på samma gång bysnille och sekularsnille, tänkande August och en av våra främsta vetenskapsmän. [- -] Han är fantast och realist, liberal och radikal och konservativ; ett fyrverkeri av motsatser."

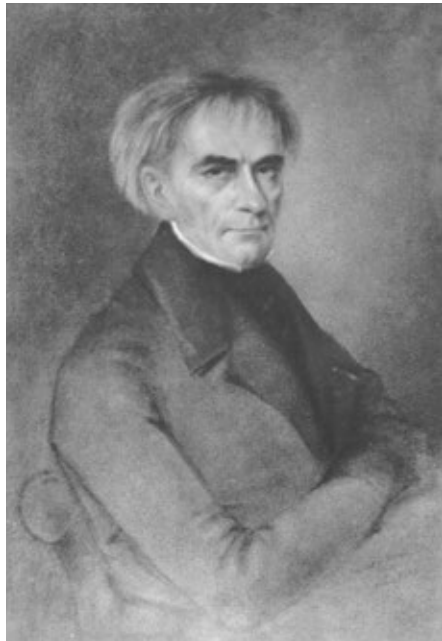
Till motsatserna hörde även att vara både fritt tänkande geni och ansvarskännande ämbetsman, något närmast inneboende i professorsämbetet. I Agardhs fall var professuren i princip skraddarsydd för honom. Då Anders Jahan Retzius 1812 slutligen lämnade sin enorma lärostol i naturalhistoria delades den i tre nya. Agardh fick den i botanik och ekonomi.

Som botaniker är Agardh främst känd som "algernas Linné". Sporväxterna (till vilka algerna vid denna tid räknades) hade

i stort lämnats åt sidan under 1700-talets växtsystematisering och Agardh kunde därför skapa en ny systematik för algerna. Hans stora verk på latin om all världens då kända alger, *Species algarum*, påbörjat 1820, fullbordades dock aldrig. I stället kom 1829 hans *Lärobok i botanik*. Den var en frukt av att Agardh under en utlandsresa fått träffa Schelling, en av de ledande tyska romantikerna, och närmare ta del av dennes naturfilosofi. Läroboken är ett verk i romantikens anda inte bara i att den är skriven på folkspråket svenska, utan främst i sin organisk-dualistiska syn på naturen som "en helhet av delar där delarna inte kan existera utan helheten och helheten inte utan delarna; och där helheten uttrycker en grundläggande idé" (Liedman). Härigenom blir Agardh inte blott en systematiker i det rationella 1700-talets efterföljd utan en företrädare för romantikens idé om den besjälade naturen.

Också som ekonom skrev Agardh större vetenskapliga verk, främst hans *Försök till en Stats-Ekonomisk Statistik öfver Sverige* (fyra band 1852–1863). Än mer gjorde ekonomen Agardh sig dock gällande

som riksdagsman. Sverige hade ännu en ständsriksdag där endast adel, prästerskap, borgare och bönder var representerade medan stora grupper stod utanför, däribland akademiker. Enskilda universitetslärare kunde bli riksdagsmän, men bara om de även var adelsmän eller präster; bland de senare åtskilliga professorer i teologi. År 1817 valde Lunds stift dock sensationellt nog att skicka en professor inom ett världsligt ämne till riksdagen: Agardh. Ännu var detta bara möjligt för att Agardh även (främst av ekonomiska skäl) var präst, men snart skulle han få sällskap av fler kollegor ur den egna fakulteten. Vid hans andra riksdag (1823) beslöts nämligen att ge rikets två universitet egen representation i prästeståndet. Lunds första representanter (1828–1830) kom båda ur den tegnér-agardhska kretsen: estetikern Lindfors, en av Tegnér's lärare, och härbärgisten Bolméer. Och då prästvigda professorer även nu kunde väljas in via stiftet kunde antalet akademiker bli än högre. Riksdagen 1834–1835 satt hela fyra lundaprofessorer i prästeståndet utan att vara teologer, däribland Agardh. Fenomenet belyser början på en epok där akademiker

Agardh på en pastellteckning av Maria Röhl 1853. Bilden minner om hur en elev i Karlstads gymnasium, Pelle Ödman, erinrade sig Agardh från dennes biskopstid. Han beskrev hur Agardhs hår såg ut "alldeles som grå lav på en gammal gran". Ödman lade dock till att "under den nedhängande lavkransen, glänste fram ett par stora mörka ögon, som med ett sällsamt, nästan dystert allvar och ett halvt drömmande uttryck blickade ut över oss".

från de svenska universiteten skulle få en växande politisk roll på nationell nivå, och där Agardh var en pionjär.

Agardh engagerade sig i allehanda riksdagsfrågor: penningvärdet, kreditinstitut, tullar, fattigdomsbekämpning, kommunikationer och annan infrastruktur. Hans ståndpunkter kunde synas växlande och han har tolkats som ömsom "radikal, liberal och konservativ", skriver Eskil Wadensjö, vars slutsats är att den självständige Agardh ska ses som en "fristående ekonomisk debattör", beredd att pragmatiskt söka stöd där han kunde få det. I botten var han dock förankrad i en av den politiska romantikens centrala idéer: den organiska statssynen. "Staten är organism, där ingen del i längden kan bibehålla sig utan genom förbindelse med det hela", skrev Agardh.

Kopplad till denna idealistiska helhetssyn är Agardhs pionjärinsats som förespråkare för statsskuld. När den för sin tid ovanligt brittiskinfluerade Agardh fick tag på en liten skrift kallad *The Public Debt* gav han snabbt ut en svensk översättning med egna kommentarer. Här beskrevs en metod tillämpad i England sedan sent 1700-tal men

okänd för svensk politik: att det kan ligga något gott i att skuldsätta staten. Agardh menade att det fanns två sorters statliga utgifter: de löpande som borde klaras med likaledes löpande intäkter, men också de som var förenade med långsiktiga investeringar där avkastningen låg i framtiden. Det var för de senare som skuldsättning var önskvärd. Upplåningen skulle ske från de egna medborgarna genom räntebärande statsobligationer. Därmed skulle innevarande generation möjliggöra framtida generationers väl och dessa i sin tur tacka genom att lösa in obligationerna. Investeringarna skulle "betalas af den framtid, som skall njuta dess frukter".

Ekonomen Agardh var både teoretisk idealist och praktisk entreprenör. Detta drog Lund och Skåne nytta av när Agardh som drivande kraft såg till att Lund fick en sparbank (1833), och att hypoteksförening (1836) och "brandstodsbolag" inrättades i landskapet (1828); det senare blev med tiden försäkringsbolaget Skånska Brand (nu en del av Länsförsäkringar). Utöver den praktiska nyttan kan man fundera på dessa inrättningars betydelse för att sammanföra

staden Lund och universitetet. Formellt och juridiskt var dessa ännu helt åtskilda entiteter, men kring styrelseborden i Agardhs skapelser möttes och samarbetade borgare och akademiker på ett nytt sätt.

Agardh lämnade ingen oberörd. Som föreläsare var han en vältalare med starkt engagemang inom pedagogik och utbildning. Ändå blev han ingen skolbildare i sin vetenskap, delvis för att han kom i bråk med sina mest begåvade elever. Inom konsistoriet delade han professorerna i två läger: "agardhisterna" och deras motståndare "gardisterna". Även bland hans beundrare anades spår av kritik. Bibliotekarien Peter Wieselgren skrev om Agardh att han "är ett af de första Snillen vid Academien [...], klok som en Minister, belevvad som en Hofman, lärd som det egnar en professor" men tillade sedan kryptiskt att "han plockar alla slags rosor gerna". Det var en antydning om att Agardh var en damernas man som inte alltid bekymrade sig om det sjätte budordets syn på äktenskapsbrott; något som lär ha fortsatt sedan han 1836 bytt professuren mot en biskopsstol i Karlstad. Att den 50-åriga Agardh, som trots sin prästvigning dittills

knappt skrivit en rad om religion, då utvecklade ett flitigt teologiskt författarskap visar på fortsatt intellektuell bredd och spänst. Att ekonomen och bankgrundaren under sina biskopsår gick i personlig konkurs vittnar däremot än en gång om det motsägelsefulla i hans väsen. Men kanske är han just därför en "idealtyp" för romantiken – en idéströmning om vilken det sagts att varje försök att fånga dess innersta väsen är "som att fånga sill med händerna"?

Fredrik Tersmeden

Arkivarie vid universitetsarkivet